

SENIORIVIEСТИ

Nro 15 kesäkuu 2010

2010

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT RY

HALLITUS:

Miika Heikinheimo	puheenjohtaja	040 5337 348
	sähköposti:	miika.heikinheimo@evl.fi
Antti Kaihovaara	varapuheenjohtaja	0400 445 916
	sähköposti:	antti.kaihovaara@luukku.com
Piritta Lahtinen	rahastonhoitaja	09 486 146
Tom Hynninen		0400 305 197
		fax: 09 692 878
Jouko Keskimäki		09 8764 823
		040 5493 688
	sähköposti:	perhe.keskimaki@kolumbus.fi
Suvi Kalela		040 5801 043
	sähköposti:	suvi.kalela@haaga-helia.fi
Päivi Wickström	75-vuotisjuhlien yhdyshenkilö	
		0400 902 209
	sähköposti:	paivi.wickstrom@gmail.com

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULU

Laajalahdentie 21
00330 Helsinki

Rehtori Aki Holopainen	09 4777 6311
Apulaisrehtori Merja Haavisto	09 47776312

sähköposti: etunimi.sukunimi@munkka.net
verkkosivut: www.munkka.net
faksi: 09 4777 6310

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Nuijan varresta 2010

Kevään/kesän Senioriviesti 2010 tulee meille kaikille muistutukseksi siitä, että seniorit eivät lepää kesälläkään. Koulun kevätjuhlissa on taas riemuylioppilaitten kokoontuminen ja yhteiseen juhlaan osallistuminen. Tuosta kaikesta saamme toivottavasti lukea Senioriviestistä.

Senioriyhdistyksen hallitus ja koulun puolesta valitut henkilöt kokoontuivat valitsemaan vuoden munkkalaisen lokakuun alussa. Julkistaminen tapahtui 16.11.2009. Onnittelemme Tuula Teeriä ja olemme iloisia, että hän haluaa edelleen toimia yhteydessä entiseen kouluun. Tuulan mietteitä enemmän erillisessä oppilaitten haastattelussa.

Senioriyhdistyksen vuosikokous pidettiin 16.3.2010. Toimihenkilöiksi valittiin entiset Päivi Wickströmillä vahvistettuna. Läsä olivat seniorien ja koulun uudet yhdyshenkilöt, opettajat Kristel Riissanen, Harri Alajääski ja Ossi Koskinen, kaikki myös MYK:n senioreita. Näin seniorien ja koulun välinen yhteys entisestäänkin vahvistuu.

Tätä kirjoitettaessa pelataan Torpan Poikien (ToPo) ja Tampereen Pyrinnön välisiä korisliigan finaaliotteluita. Kävi nyt niin tai näin, ensimmäinen mitali on tulossa Munkkaan pitkästä ajasta. Onnittelut!

ToPo:n vanhin seniorijoukkue Mökin Äijät (MökÄ) saavuttaa 45 vuoden iän. Useimmat joukkueessa pelanneista ovat myös koulun senioreita. Nyt tämä historia saadaan kansiin; seniori ja nykypelaaja Kari (Karru) Leppänen on puuhan moottorina. Tuotos tulee jakeluun ensi syksynä.

Jäsenmaksun, 10€, maksaminen on myös toivottavaa.
Eräpäivä on 30.6.2010. Tilinnumero on 102150-171530.

Kaikille riemukasta kesää ja tapaamiin syksyllä!

Miika Heikinheimo
puheenjohtaja, yo. -68

VUODEN MUNKKALAINEN

9. Tuula Teeri 2009
8. Jorma Rytkönen 2008
7. Janne Virkkunen 2007
6. Mikko Leppilampi 2006
5. Juhana Blomstedt 2005
4. Aarne I. Koskimies 2004
3. Riitta Nelimarkka 2003
2. Jukka Riikonen 2002
1. Jaakko Rauramo 2001

REHTORIN TERVEHDYS

Suomen Ladun hiihtomajan mittari Paloheinässä näyttää 21 astetta – tällä kertaa plussaa. On helatorstai, vuoden ensimmäinen kesäpäivä, ja olen vaimon kanssa fillarilenkillä. Takana Tuomarinkylän kartano kääntöpaikkana ja edessä sauna ja vilvoittelu kotipihalla. Ei hassumpaa, elämä on kaiken kaikkiaan varsin mukavaa.

Huomenna aamulla ajan taas kerran Munkkaan. Keskusradiosta kuultavan päivänavauksen jälkeen pyörähtää jälleen yksi koulupäivä käyntiin. En tarvitse kristallipalloa ollakseni varma siitä, että eräs varma kesän merkki toteutuu – oppilaat istuskelevat välitunnilla koulun pihalla tuulettomassa nurkassa kevätauringon lämmössä kasvot kohti etelää ja kadettikoulun takana välkehtivää Laajalahtea. Peruskouluryhmät pyytävät opettajiaan pitämään tunnit ulkona. Vielä kuusitoista työpäivää Suvivirteen ja uutuuttaan hohtaviin valkoisiin lakkeihin. Edelleen – elämä on varsin mukavaa.

Tämä Senioriviesti tavoittaa noin 1 200 Munkan senioria. Arvioin kuuluvani nuorimpaan kvartaaliin (ikää vasta 47 v.) tämän lehden lukijoiden joukossa. Koulun valmistautuessa syksyllä 2013 pidettäviin 75-vuotisjuhliin haluamme luonnollisesti tavoittaa koko seniorikunnan. Onhan meitä merkitty koulun matriikkeliluetteloon kaikkiaan 10 241.

Nuorempien ikäluokkien tavoittamiseksi koulu on julkaissut ”Ossin” – kankaan hihamerkin, johon on kirjailtu tyylytelty abikaapuinen munkki. Merkin saamiseksi on luovutettava osoitteensa senioriyhdistykselle. Senioriyhdistyksen jäsenmaksu on 10€ vuodessa. Toivonkin, että sellaiset tämän Senioriviestin lukijat, joilla on jälkipolviensa joukossa aika-ajoin opiskelijoiden bilehaalareihin pukeutuvaa munkkalaista jälkipolvea, tilaavat tämän maksuttoman hihamerkin koulun toimistosta (puh 4777 630 / myk@munkka.net).

Selitys nimelle Ossi: Hihamerkin on suunnitellut graafikko Petteri Lehtinen (ei munkkalainen). Visionamme havainnollistamiseksi graafikolle puimme Teidän kaikkien lukijoiden hyvin tunteman abikaavun nykyisen historian

”Ossi”

lehtorimme Ossi Koskisen (munkkalainen, yo -95) päälle ja yhdennäköisyys valmiin merkin kanssa on ilmeinen.

Valmistaudumme myös julkaisutoimintaan 75-vuotisjuhlan yhteydessä. Julkaisemme koulun historian (1938 – 2013) vuosijuhlan yhteydessä. Teoksen kirjoittaja on KT, kouluhistorioitsija Jari Salminen Helsingin yliopistosta. Arkistotyö ja kirjoittaminen ovat Salmisen vastuulla, mutta onnistuneen teoksen valmistuminen edellyttää myös yhteistyötä. Historiatoimikuntaan kuuluvat tässä vaiheessa kouluneuvos, emeritusrehtori (1972-1998) Jorma Rytönen sekä allekirjoittanut. Lisäksi tarvitsemme eri vaiheissa myös laajan seniorikunnan tukea. Tässä vaiheessa peräänkuulutamme vaihto-oppilasvuoden viettäneitä munkkalaisia.

Toivotan kaikille lukijoille mielenkiintoisia hetkiä tämän lehden parissa sekä aurinkoista ja lämmintä kesää.

Aki Holopainen
rehtori 1998 - , yo -82

HAASTATTELUPYYNTÖ

Yhdysvalloissa 1955–1977 vaihto-oppilaana/stipendiaatteina olleet! Munkkiniemen yhteiskoulun historiateosta 1938–2013 varten on tarkoitus suorittaa alkusyksyn 2010 aikana koulun entisten oppilaiden haastatteluja. Haastattelut keskittyvät erityisesti Yhdysvalloissa vaihto-oppilaana ja stipendiaatteina 1955–1977 saatuihin kokemuksiin. Mikäli olet halukas osallistumaan haastatteluun, toivoisin yhteydenottoa elokuun loppuun mennessä.

Jari Salminen
dosentti
Helsingin yliopisto
matkapuhelin: 050-4309608
sähköposti: jari.salminen@helsinki.fi

Tuula Teeri - Vuoden munkkalainen 2009

Kuudestoista marraskuuta 2009 koulusamme julistettiin uusi Vuoden munkkalainen. Tänä vuonna kyseinen kunnia annettiin Aalto-yliopiston rehtorille Tuula Teerelle. Teeri saapui paikalle vastaanottamaan Munkki-patsasta hyväntuulise- na ja aurinkoisena. Teeri on kirjoittanut ylioppilaaksi koulustamme vuonna 1976, ja ennen Aalto-yliopiston ensimmäiseksi rehtoriksi ryhtymistään hän on työs-

kennellyt muun muassa valtion teknisessä tutkimuslaitoksessa sekä Tukholman Kungliga Tekniska Högskolanissa. Julkistamistilaisuuden yhteydessä lukion oppilaat, Laura Numminen ja Jussi Juusti, haastattelivat Tuulaa sekä kyselivät Munkkaan liittyvistä muistoista.

Haastattelussa Tuula muisteli Mykkiä lämpimästi, hyvän yhteishengen omaavana paikkana, jossa tunsu kuuluvansa porukkaan. Teeri pelasi myös koripalloa Torpan Pojissa, sekä kävi partiossa, josta hän epäilee saaneensa monia hyviä johtamiseen tarvittavia taitoja.

Lempikouluaineikseen Teeri nimesi äidinkielen, liikunnan ja biologian. Hän muisteli, että näissä aineissa opettajan innostuneella asenteella oli suuri rooli opiskelumotivaatiota kohtaan. Lempiohettajia kysyttäessä mainittiin Telaranta, biologian ohettaja. Teeri totesikin, että vaikka hänestä tulikin puun bioteknologiaan erikoistunut molekyyliogenetiikan tohtori, todennäköisiä vaihtoehtoja olisivat olleet myös toimittajan tai liikunnan ohettajan ammatit.

Kun Tuulalta kysyttiin, onko opiskelijoiden yleissivistys laskenut vuosien aikana tai onko suomalaisten ja ruotsalaisten opiskelijoiden välillä paljon eroja, Teeri vain hymyili säteilevästi salilliselle lukiolaisia ja totesi: "Näen teissä jokaisessa potentiaalisen Aaltolaisen".

Monien oppilaiden lohduitukseksi Tuulasta löytyi monelle koululaisellemme tuttuja piirteitä - jopa hän oli lukioaikoinaan paha aamumyöhästelijä, mikä ihmetytti ja nauratti monia. Siispä vastoin joidenkin ohettajien sanoja, myös pommiin nukkujat voivat pärjätä elämässään loistavasti.

Viimeisenä Tuulalta kysyttiin löytyikö tältä luurankoja kaapista. Salaperäisesti hymyillen, pilke silmäkulmassa Teeri vastasi: "En kerro".

Teksti: Laura Numminen

Amerikan stipendejä MYK-laisille

Harvinaista kesästipendiä tarjottiin haettavaksi viime sodan jälkeen 1946 yhdelle 14-16 vuotiaalle oppikoululaiselle USA:han. Kuinka ollakaan Mun-
kan yhteiskoulun oppilas Jouko Hirvonen sai tuon kaksi kuukautisen supermatkan missä kaikki oli ilmaista meno- ja paluumatkaa lukuunottamatta. Kandidaatin valintamenettelyn organisoivat tuolloin Suomi-Amerikka seura. Valintamenettely siirtyi myöhemmin entisten leiriläisten tehtäväksi.

Stipendi oli kesäleirimuotoinen ja leiri nimeltään CAMP RISING SUN (CRS). Paikka oli noin 150 km New Yorkista pohjoiseen Rhineberck nimisen pienen kaupungin kupeessa sijaitsevalla 65 hehtaarin suuruisella entisellä maatilalla. Leiri oli perustettu säätiön muotoisena 1930 amerikkalaisen tehtailijan George E. Jonaksen (1897-1978) lahjoitusten turvin. Hän oli itse mukana leirin sieluna ja "guruna" kuolemaansa saakka saaden useita korkeita huomion osoituksia nuorison pitkäaikaisesta ja ilmeisen arvokkaasta kasvatustehtävästään.

Leirille otettiin tuolloin 55 poikaa joista 40 oli amerikkalaisia osittain eri puolilta USA:ta ja loput viidestätoista eri maasta. Leirin tarkoitus oli antaa enemmän vähävaraisille ja lahjakkaille nuorille monipuolista lisäkoulutusta mm. johtamistaidossa, uutta näkemystä maailmanmenosta ja sen inhimillisistä tavoitteista. Tämä kaikki aikuiseksi kasvamisen herkässä iässä. Tapahtumat sisälsivät seurustelua ja ystävystymistä kansainvälisellä tasolla erilaisten koulutusryhmien, työryhmien ja rakennusprojektien muodossa joissa ei mitään uskonnollista tai poliittista tavoitetta ollut taustalla.

Ja minkälainen tuo seikkailu sitten olikaan? Kun sain 1950 mahdollisuuden hakea tuota stipendiä alkoi vimmattu englanninkielen parantelu

ja yleistietojen haku Suomen historiasta, yhteiskunnan rakenteista ym yleistiedosta. En uskonut pärjääväni mutta leirillä ollut Jouko Hirvonen loi uskoa ja selvitti mitä pitää osata ja mitä kysytään. Ja niinhän siinä sitten kävi että olin kolmen kandidaatin loppusuoralla. Onneksi olin viimeksi tentattava professori Eino Saaren suullisessa tentissä ja saatoinkin ehkä hyötyä edellisten mielestäni vaisusta esityksistä. Mikä riemu kun kuulin valinnastani! Ensimmäinen ulkomaan reissu ja suoraan New Yorkiin!

Tuolloin lentäminen oli harvinaisempaa ja kallista joten Ruotsin laivalla 7.6.1950 Hesasta Tukholmaan, sieltä junalla Göteborgiin ja edelleen m/s Stockholmilla Atlantin yli New Yorkiin missä 10 hengen leiriläisdelegaatio oli satamassa vastassa tosin ilman torviseitsikkoo! Matka Suomesta kesti 10 vuorokautta ja päiväkirjan mukaan ruoka oli "exellant" ja kaikki muu "cheap". Merellä näin myös pyöriäisiä, haita ja valaita ja pääsin mitteleämään taitoja italialaisten kanssa savi-kiekkoommunnassa. Merimatka ei ollut ihan ongelmaton varsinkin kun pimeällä Atlantilla oli kova aallokko. Tuolloin laiva mutkitteli, kääntyi voimallisesti, nitisi ja natisi tai suorastaan ryskyi! Tasapaino kävellessä heitteli vielä useana päivänä matkan jälkeen.

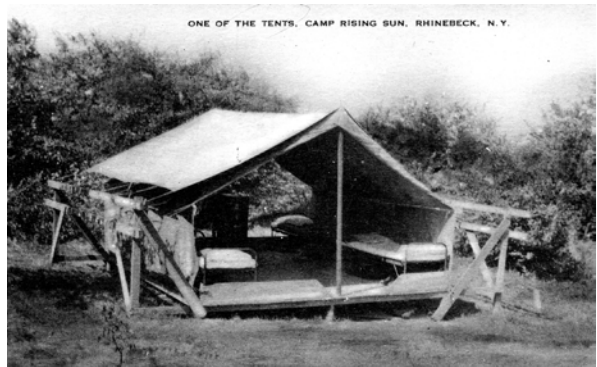
Leiriläisistä pidettiin hyvää huolta ensi askeleesta lähtien. Asuin ennen leiriä New Yorkkilaisen Don Fernin kotona pari viikkoa ja yhdessä kierrettiin museoita, teattereita, tavarataloja ja huvittelupaikkoja. Tuosta huolimatta päiväkirja kertoo että en ehtinyt nähdä paljon mitään, että kaupat oli pullollaan mitä ihanampia tavaroita ja että kulkuamme häiritsi liikenteen infernaalinen torvisoitto. Amerikkalaisesta asumisesta jäi mieleen ruokailu jota harrastettiin silloin kun huvitti tai oli aikaa. Jääkaappi oli ruokailu ydin, se oli iso ja sieltä löytyi vaikka mitä. Harvoin syötiin perheen kanssa yhdessä.

Leirille lähdettiin 1.7. New Yorkista siipiraslaivalla pitkin Hudson-jokea pohjoiseen ja viiden jäätelön ja kuuden tunnin siipirattaan pauhaamisen jälkeen olimme pienessä Rhinebeckin kaupungissa jonka liepeillä leiri sijaitsee. Kun leiri oli perustettu entisen maatilan lähiympäristöön tuntui kuin asuisi puutarhassa ja puistossa yhtä aikaa. On istutuksia, omenapuita ja metsää. Alueen halki luikertelee kirkasvetinen Sawkill puro jonka laidalle oli padottu uimalampi suomalaisine saunoineen. Saunaan oli vuosien mittaan vaihdettu kiuasta moneen kertaan mutta sauna oli palanut vain kerran. Siinä askareta suomalaisille jatkossakin.

Hotellinamme leirillä oli 4-5 hengen puulattiateltat joissa nukkuja vaihtuivat kahden viikon välein jotta oppisivat tuntemaan paremmin ja useampia kavereitaan. Ihan kelvollinen majoitus kesäaikana kun vielä sai nukkua lakanoiden välissä tosin pää joskus hytysverkossa.

Leirin ohjelma sisältöineen oli hioutunut vuosien kuluessa monipuoliseksi kehitys- ja opetusjärjestelmäksi, josta ei vaihtelua puuttunut. Oleellista kaikessa oli että tekeminen tapahtui työryhmissä joiden koko ja henkilöt vaihtuivat milloin päivittäin milloin viikoittain. Tieto ja tekemiset olivat kaikille esillä kun leirillä oli oma viikoittainen lehti jonka toimitus vaihtui myös kerran viikossa. Työryhmiä olivat mm. keittiö-, siivous-, puutarha- ja projektityöryhmät kuten totemipaalujen veistäjät, saunan korjaajat, polkujen raivaajat, teatterilavastajat, erilaiset rakennusprojektit yms.

Päiväohjelma oli hyvin ajoitettu. Aamulla aamusoitto signaalitorvella ja lipunnosto. Sitten aamiainen jonka jälkeen työryhmä- tai projektitöitä. Puoleltapäivin "laulu-lounas". Joka lounaalla laulettiin

useampia lauluja ja jokainen vuorollaan valitsi ja johti laulut. Paljon postia saaneet joutuivat esittämään yksinlaulua. Lauluviikomoniste oli mielestäni leirin tärkeimpiä painettuja papereita. Leirillä laulettiin paljon ja joka tilaisuuteen näytti löytyvän sopiva laulu ja olihan niitä lauluviikossakin noin 70. Ilta-päivällä urheiltiin monella eri kentällä, jatkettiin keskeneräisillä projekti-hommilla, kirjoitettiin päiväkirjaa tai kirjeitä yms. Leirillä kävi myös usein vierailevia esitelmöitsijöitä eri aloilta joita keräännyttiin kuulemaan "isoon latoon". Kerran kesässä näyteltiin omassa ulkoilmateatterissa joku yleensä tunnettu näytelmä jota koko kylä tuli katsomaan. Osalleni lankesi näytelmä "Caesar" jossa näyttelin kolmatta kansalaista ja sain sanoa kolme sanaa! Leirillä oli leiriläisissä usein lahjakkaita muusikkoja jotka viihdyttivät esiintymisillään iltaohjelmissa.

Lauantai iltana oli ohjelmassa vakavampi enemmänkin inhimillisiä asioita käsittelevä ns. council-kokous minne menttiin intiaanirituaaleja

noudattaen. Pukeuduttiin lannevaatteeseen ja huopaan ja huojuttiin hitaasti nuotiopaikalle. Tuli sytytettiin perinteisesti puukapuloita, jousella, hankaamalla, jotka oli itse tehty. Tekijöitä tässäkin vaihdettiin kokoontumisesta toiseen. Ensimmäisenä iltana heitettiin ystävyiden kivikasaan omakin kivi kuka mitä mumisten. Jokaisessa kokouksesta pidettiin kirjaa joten kokouksen aiheet ja mielipiteet oli luettavissa vielä viikkolehdestä.

Sunnuntaisin käytiin vuorotellen eri kirkkokuntien pyhätoissa joissa oli varsin erilaista käytäntöä. Joissain pappi otti ovella vastaan kädestä pitäen, joissain pappi joi muiden puolesta ehtoollisviinin ja seurakunnan edustajat söivät ehtoollisleivät. Yhdessä kirkossa soitettiin Finlandiaa ja pelkäsin jo joutuvani puhujapönttöön. Selvisi kuitenkin jälkeinpäin ettei se ollutkaan tällä kertaa Finlandia vaan sen kirkkokunnan ikivanha virsi? Kirkon jälkeen mentiin karkkikauppaan ja syötiin tavallisesti jätskit.

Leiriltä tehtiin myös hienoja retkiä, joihin etupäässä ulkolaiset saivat osallistua. Tehtiin kolmen päivän retki lähistölle yli Catskil-vuorten, missä kyllä otettiin liiat luulot pois kunkin kestävydestä. Toinen kolmen päivän reissu tehtiin 150 km pohjoiseen Lake Georgelle kanoottiretkelynä missä taas kokeiltiin käsivarsien kestävyyttä. Lyhyempiä reissuja tehtiin mm isolle partioleirille missä meno näytti olevan rajua. Kerran oltiin myös Tanglewoodissa konsertissa. Kaiken kruunasi leirin lopuksi kolmen päivän Washingtonin matka nähtävyyksineen. Smithsonian-Instituutista minua ei kuulemma meinannut saada uhkailemallakaan ulos. Kotimatka olikin sitten jo "kokeneen" matkailijan vanhan toistoa laivoineen ja junineen. Matkamuistoja ja oppia oli sen sijaan kertynyt loppuelämäksi!

Leiri on toiminut jo melkein 80 vuotta. Sen on kokenut yli 6000 nuorta joista suomalaisiakin yli 70. Viimeksi MYK:laisista on leirillä ollut Risto Luostarinen 1975. Lahjarahoilla on tässä saatu paljon hyvää aikaiseksi ja leiri näyttää vaan jatkuvan vahvaksi luodun ideologiansa ja arvonsa ohjauksessa vaikka sen hyväntekijä "Freddie" Jonas on jo ollut hyvän aikaa "manan majoilla".

Leiri oli loppujen lopuksi valtava henkinen piristysruiske jonka saivat Munkan koulun opettajat kokea melkeimpä häiriköintinä vilkastuneen oppilaansa esityksiä kuunnellessa. Elinikäinen virittelyhän tästä tapahtumasta tuli monine entisten leiriläisten yhdistyksen kokouksineen ulkomailta myöten. Viimeksi oli muuten yhdistyksemme eli CRSAA OF

FINLAND vuosikokouksessa 09.12.2009 joten leirin henki elää vielä muuallakin kuin muistoissa.

Lisää leiristä osoitteessa www.crsaaf.org/

Jaakko Sorvari yo-51

Vaihto-oppilasvuoteni 1958 – 1959, eväitä elämälle

Kuuluin niiden neljän nuoren joukkoon, jotka 12.7. 1958 lähtivät Suomen Youth for Understanding-järjestön ensimmäisinä vaihto-oppilaina Yhdysvaltoihin. Nykynuorten on vaikea kuvitella, kuinka ”kauaksi” me silloin lähdimme. Otan esille muutaman esimerkin:

Matkamme kesti noin runsaat kaksi viikkoa eli lensimme potkurikone Convair Metropolitanilla Tukholmaan, josta matkasimme junalla pari päivää Bremerhaveniin, Saksan Pohjanmeren rannikolle. Täällä mukaan liittyi n. 100 saksalaista nuorta. Siellä nousimme Greek American Linen höyrylaivaan, jolla jatkoimme ensin Ranskan Le Havreen, Englannin Southamptoniin, josta vielä poikkesimme Irlannin etelärannikolla olevaan Cork-nimiseen satamakaupunkiin. Sieltä sitten vihdoinkin alkoi Atlantin ylitys kestäen 8 päivää. Jännitystä lisäsi mm. jäävuoret, joita näimme. New Yorkissa, Vapauden patsaan lähistöllä laivaan tuli USA:n maahantuloviranomaiset, joille piti esitellä mm. luonnollista kokoa olevat röntgen-kuvat ilmeisesti osoittaen, ettei ole tuberkuloosia. New Yorkissa olimme vain päivän ja tutustuimme YK:n silloin aivan uuteen päärakennukseen. Illalla nousimme Greyhound-busseihin ja alkoi runsaan vuorokauden matka kohti Ann Arboria, jonne saavuimme 25.7. Siellä sitten tapasimme ”uudet perheemme” ja varsinainen vaihto-oppilasvuosi alkoi.

Internet on mahdollistanut nykyään kontaktit reaaliajassa minne vaan eikä ”kännykkäkustannuskaan” ole voittamaton este jatkuvalle yhteydenpidolle. Vaihto-oppilasvuoteni soitin kerran kotiin, jouluna 1958, ja yhteydenpidon perustan muodostivat viikoittaiset kirjeet kotiin, välillä ystäville ja luokkatoverille. Perheeni oli tilannut minulle Ilta Sanomalehden, joka tuli laivanpostissa noin kuukauden ikäisenä. Tuolloinen iltapäivälehti ei ollut nykyisen kaltainen, ”sensaatioita hakeva” vaan lä-

hempänä päivälehtien asialinjaa sekä edullisempi vaihtoehto kuin päivälehti. Näin ollen vuoteni on näiden kirjeiden kautta hyvin taltioitu, mitä vielä täydentää se, että pidin lyhyttä päiväkirjaa koko ajalta. Mitähän dokumentteja tältä tekstiviesti-aikakaudelta jää tuleville sukupolville?

Mikä sitten sai minut haluamaan vaihto-oppilaaksi, oppimaan uutta? Luulen, että siihen on vaikuttanut ainakin pari asiaa. Kotonani olin paljon kuullut vuosien mittaan isoisäni kasvitieteellisestä tutkimusmatkasta Siperian Lena-joelle aivan 1900-luvun alussa ja samoin isäni samantyyppisestä matkasta Etelä-Amerikan Patagoniaan 1930-luvulla. Myös monelle helsinkiläiselle ikätoverilleni on jäänyt mieleen se kansainvälisyyden tuulahdus, jonka vuoden 1952 Helsingin olympialaiset antoivat meille.

Nykynuorten on vaikea kuvitella, kuinka vähäistä ulkomailla matkustaminen oli tuolloin. Ainoa suunta, jota ylipäättä voi harkita oli Ruotsi ja siitä edemmäksi länteen. "Nyköylähiömmä" Tallinna tai Pietari, silloinen Leningrad, olivat täysin suljettua aluetta tänä entisen Neuvostoliiton valtakautena. Itse olin ollut kesällä 1954 Tukholman lähellä kielikurssilla, mikä sekin oli poikkeuksellista.

Uuden perheeni koti oli Boyne City-nimisessä n. 4000 asukkaan kaupungissa Michiganissa runsaan neljän tunnin automatkan päässä pohjoiseen

Detroitista. Lähin toinen vaihto-oppilas oli n. 100 km:n päässä, joten todella elin amerikkalaista arkea täysin keskiluokkaisessa perheessä kolmen muun lapsen kanssa. Tässä mielessä minulla oli aivan ihanteellinen tilanne. Nopeasti opin tuntemaan uusia ystäviä ja vähitellen koko tuon "valtavan" kaupungin. Koulu alkoi, kuten meilläkin, heti syyskuun alussa

Ylioppilaskuva perheestäni 5.6.1959. Perheemme vanhin poika Marshall ja minä pääsimme ylioppilaaksi.

ja elämä alkoi vakiintua uusille uomilleen, mitä ”usalainen” välittömyys, avoimuus ja yleinen myönteisyys suuresti helpottivat.

Minut sijoitettiin koulun viimeiselle, ylioppilasluokalle, mikä antoi oman leimansa koko vuodelle. Tuolloin luokkatoverini joutuivat miettimään, minne jatkaisivat suuren maan puitteissa. Heilläkin oli ”lähtö jonnekin” tämän vuoden päättyessä. Lyhyesti voin todeta, että minulla oli joka suhteessa onnistunut vuosi. Ehkä hiukan ihmettelin koulun USA-painotteisuutta, sillä luettiinhan maan historiaa ja yhteiskuntaoppia hyvinkin perusteellisesti. Yllättävän paljon koulutoverini joutuivat käyttämään Websterin äidinkielen sanakirjaa, koska niin paljon oli myös heille uusia sanoja, ei vain minulle. Matematiikassa ei päästy niin pitkälle kuin meillä, mutta koulujen ja osavaltioiden välillä on tässä mielessä paljon eroja.

Tuo vuosi opetti pärjäämään yksin, arvostamaan monia asioita, jotka tuolta etäältä tarkasteltuna olivat maassamme, sen yhteiskunnan perusrakenteissa ja koulujärjestelmässä hyvin hoidettu. Pienessä maassa ehkä sittenkin tulee asioihin laajempi näkökulma kuin isossa maassa, josta on vaikea nähdä oman maan rajojen ulkopuolelle.

Mitä tuo vuosi minulle merkitsi. Varmasti se suuntasi minua kansainvälisiin tehtäviin. Lähdin opiskelemaan metsäteollisuutta, mikä oli tuolloin lähes ainoa mahdollisesti vientiin suuntautunut teollisuutemme. Teknillisen korkeakoulun ylioppilaskunnan hallituksessa vastasin ”ulkoasioista” eli ylioppilaskuntamme suhteista maamme ulkopuolelle. Oman työurani puitteissa olimme perheemme kanssa neljä vuotta Brasiliassa Pöyryn tehtävissä, sekin heijastumaa mielenkiinnosta uusiin olosuhteisiin. Enson, sittemmin StoraEnson puitteissa olen aina ollut asiakaspinnassa pitämässä yhteyttä näihin yrityksen ainoihin todellisiin ”työnantajiin”, asiakkaisiimme.

Vuosien aikana minulla on ollut paljon yhteyksiä erityisesti anglo-amerikkalaisiin asiakkaisiimme. Tuolloin vaihto-oppilastausta on aina avannut luontevasti keskustelun yhteisiin paikkoihin, tapahtumiin ja kokemuksiin. Usein on heti syntynyt ilmapiiri niin kuin olisimme tunteneet toisemme jo aiemmin.

Työni vei minut ja sittemmin oman perheeni useita kertoja Michiganiin, vanhaan kotikaupunkiini, ja siellä olevan perheeni ja ystävien luo. Amerikan ”äitini” elää yhä 94-vuotiaana. Viimeksi tapasin hänet viime elokuussa, kun ylioppilasluokkani vietti lakkiaistemme 50-vuotisjuhlaa.

Laskettelu harrastukseni alkoi tuona vuonna ja olimme parhaan ystäväni kanssa talvella ns. Ski-patrol-hommassa läheisessä hiihtokeskuksessa eli tehtävämme oli viedä luokkaantuneita hiihtäjiä ahkiolla hoitoon. Tuolloin ei vielä ollut moottorikelkkoja tähän tehtävään. Nyt hiihtoni jatkuu sekä maastohiihdon että laskettelu merkeissä ja mukaan ovat tulleet myös lastenlapset.

Parhaan ystäväni ja hänen perheensä olen tavannut moneen kertaan. Vanhin poikani vietti yhden kesän heidän luonaan, ja siten nämä yhteiset tapaamiset ja harrastukset ovat rikastuttaneet myös perheeni elämään suuresti.

Edellä mainitsemassani lakkiaisjuhlassa oli tietysti myös monia, joiden kanssa viime tapaamisesta oli kulunut tuo 50 vuotta. Kuitenkin yhteisten kokemusten muistelu antoi tunnelman ikään kuin vain hetki olisi kulunut tuosta yhteisestä ajasta. Tämä tapahtuma oli meille kaikille elämys kiertäessämme yhteisiä paikkoja ja kerratessamme yhteisiä tapahtumia.

Koulutoverini, Helsingin Sanomien juuri eläkkeelle siirtynyt päätoimittaja Janne Virkkunen mainitsi juhlapuheessaan Youth for Understandingin 50-vuotisjuhlassa:

"Globalisaation on tämän päivän avainsana. Valtioiden välinen keskinäinen riippuvuus on kasvanut ja jokainen ymmärtää, mikä merkitys sillä, että koko ajan lisääntyvää kansainvälistä kanssakäymistä pystytään hoitamaan vahvalla ammattitaidolla. Mutta ei vain ammattitaidolla vaan sillä, että yhä useammat nuoret ovat oppineet tuntemaan vieraita maita ja kulttuureja; että heillä on ystäviä maailmalla. Ammattitaitoa voi

opiskella ja oppia, mutta nimenomaan suvaitsevaisuus ja erilaisuuden sietäminen ovat tärkeitä avuja. Niitä pystyy helpommin oppimaan sellainen, jolla on vaihto-oppilastausta.”

Olen täysin samaa mieltä Jannen kanssa.

24.4.2010 Kimmo Kalela

Kuinka Kuhasen Klasusta tuli kansainvälinen...?

Muutimme Töölöstä Munkkaan, Munkinpolku 3:een, ollessani 15-vuotias. Isä sai firman asunnon ja sitä myötä tuli ajankohtaiseksi vaihtaa koulua. Pääsin MYK:uun 5D luokalle – se oli perustettu meitä muuttajia, 5:n tuplanneita sekä muita tulevaisuuden menestyjiä varten. Alkuasetelma näytti haastavalta mutta vielä mitä, luokasta kehkeytyi sosiaalinen yhteisö vailla vertaa. Munkkalaisuuden perusteet tulivat tutuksi varsin pian – perehdyttäjinä mm luokkakaverit Pänkäläisen Harri, Alhosen Kimmo ja Markku, Mansikan Jarmo, Paanasen Heikki. Koripallo ja vaihto-oppilas kulttuuri ovat jääneet mieleen keskeisinä Munkan hengen muokkaajina.

Koripallo ei ”rautakangen jäykkää” uutta munkkalaista kiinnostanut mutta vuosi vaihto-oppilaana sitäkin enemmän. Varovainen tiedustelu kotijoukoilta ja sen myötä saatu täysi tuki ratkaisivat asian. Paperit sisään Suomen Youth For Understandingiin (YFU), haastatteluihin ja niin löysin itseni Vantaan kansainväliseltä lentokentältä eräänä kauniina heinäkuun aamuna kesällä 1976. Haikein mielin hyvästit tyttöystävälle sekä vanhemmille ja nuoremmalle veljelleni Mikalle ja nokka kohti Michigania ja Detroitin kansainvälistä.

Vaihto-oppilasperheeni Saundersit olivat Detroitissa vastassa. Automatkaa kotiin Kalamazoo, Michiganiin en unohda koskaan. Koulussa hankittu ja omasta mielestäni melko hyväkin englanninkielen taito kun ei tuntunut toimivan lainkaan. Uuteen kotiin päästyämme minulta kysyttiin haluanko sandwichin. Vastasin että ”yes, please, three”. Rva Saunders katseli suht hoikkaa varttani ja hämmästeli ruokahaluaani. Saatuaani kolme turkey-sandwichia amerikan malliin ymmärsin miksi. Olivat aika lailla suurempia kuin ne voileivät joihin olin kotona tottunut.

Kolmessa kuukaudessa kieli kääntyi jo mukavasti ja kuudessa kuukaudessa ajatuskin kulki englanniksi. Siitä syntyi selkeä käsitys uuden kielen oppimisen perusteista. Jos haluat oppia uuden kielen, ei ole nopeampaa tapaa kuin mennä jonnekin, jossa ei muulla pärjää. Ja olla siellä riittävän pitkään. Muutaman viikon tai kuukauden kurssit eivät valitettavasti ole ratkaisu kielen todelliselle omaksumiselle. Ihmisaivot vaan ovat sellaiset. Toki poikkeukset vahvistavat säännön, mutta näin tavalliselle pulliaiselle tuo 6 kuukautta näytti olevan se minimi.

Vuosi vierähti Michiganissa nopeasti ja muistot siitä ovat mielessä edelleenkin kirkkaina. Siteeni uuteen perheeseeni muotoutuivat vahvoiksi. Pidän yhteyttä sinne edelleen. Olen käynyt heitä tervehtimässä useaan otteeseen ja ovatpahan vaihto-oppilas vanhempani Nancy ja Bill Saunders käyneet Suomessakin kertaalleen. Nancyn sukujuuret ovat Kivijärveltä läheltä Jyväskylää. Kotiin palattuani me vaihtarit muodostimme MYK:ssa eräänlaisen epävirallisen porukan. MYK:sta on aina lähtenyt vaihtareita suht paljon, joten kaverit olivat tottuneet englannin tunneilla amerikan murteella opettajalle viisasteleviin ”maailmankansalaisiin”. Vaihto-oppilaskokemus oli vahva ja muut sen kokeneet joten henkisesti lähellä. Ronimuksen Hannu koki henkisen kasvun lisäksi totaalisen muodonmuutoksen elettyään vuoden jollain farmilla ruumiillista työtä tehden ja jenkkifutista pelaten. Tavatessamme kotimatalla Washington D.C.:ssa tunnistin hänen äänensä mutta se tuli n 1/3 isommasta kaverista kuin millaisena Hannun muistin. Hannu opiskeli teologiaa ja toimii nykyisin Meilahden kirkkkoherrana. Hän vihki minut, kastoi yhden lapsistani ja siunasi hiljattain edesmenneen äitini. Sitä voisi jo kutsua elämänikäiseksi ystävyydeksi. Ja näitä tarinoita vaihtari vuoden ympäriltä Munkasta riittäisi vaikka millä mitalla.

Vaihto-oppilasvuodella on kiistatta ollut suuri merkitys koko elämään. En ole kokenut sitä ennen enkä sen jälkeen mitään muuta jaksoa elämässäni joka olisi muokannut sitä yhtä paljon kuin vuosi jenkeissä. Kieletaito muokkasi väistämättä ammatinvalintaani. Kaupallisen koulutuksen viime metreillä hain Finnpap:iin ja pääsin. Sieltä tie vei jenkkiyritys Procter&Gamble:een ja edelleen Tukholmaan. Siellä työnantaja vaihtui niin ikään amerikkalaiseksi PepsiCo:ksi ja kotimaahan palattuani ovat viimeiset 10 vuotta menneet ranskalaisen JCDecaux:n palveluksessa toimitusjohtajana. Vaihto-oppilasvuosi antoi valmiudet toimia ja kommunikoida kansainvälisessä ympäristössä, ymmärtää erilaisten kulttuurien eroja sekä sopeutua niihin. Nuo kokemukset olivat keskeisiä tullessani

valituksi nykyiseen toimeeni. Olen vakuuttunut että ammatillinen polku-ni olisi ollut toisenlainen ilman vaihto-oppilasvuottani.

Ja kyllä tuolla vuodella oli vaikutuksensa myös muuhun elämään. Olin oikea jenkki-fani ennen siellä asumista. Näen edelleen tuon yhteiskunnan vahvuudet mutta kriittisyyteni on vuosien mittaan myös kasvanut. Amerikkalaiset ovat juurruttaneet meihin tavoitekeskeisyyden (niihin joihin ovat ;)) ja se on vienyt paljon taloudellista maailmaa eteenpäin. Olen aina oudoksunut heidän hierarkia-ajatuksiaan. Ollaan olevinaan niin vapaamielisiä ja samalla pomot on pomoja eikä alaisen kannata hirveästi mielipiteitään tyrkyttää muuta kuin kysyttäessä. Onneksi moni pomo älyää kysyä. Näin myös urheilussa. Ilmeisesti tämä hierarkisuus on toisaalta tehnyt mahdolliseksi kehittää urheilulajeja, kuten amerikkalaisen jalkapallon, jossa ei pärjää ellei osaa pelikirjaa ja noudata valmentajan sekä pelinrakentajan ohjeita pilkulleen.

Jenkkifutis rantautui Suomeen juuri vaihto-oppilaiden myötä. Ja tietysti ensimmäisenä Munkkaan. Liekö ollut Jäättelän Hexi kavereineen, jotka saivat päähänsä koota porukat pelaamaan tuota viheriöiden shakkia jääkiekkovarustein kesällä 1975 ja 1976. Palattuamme kotiin 1977 mm Luostarisen Risto toi mukanaan aimo annoksen intoa kehittää tuota lajia. Perustettiin Munkkiniemen Amerikkalaisen Jalkapallon Seura (Majs) ja ryhdyttiin levittämään innostusta muihinkin kaupunginosiin sekä myöhemmin muihin kaupunkeihinkin. Kaihovaaran Antti, Kekin Tero, muutamia mainitakseni ja tiedostaen että niin moni tärkeä ja muistorikas kaveri jää mainitsematta, sekä monet muut puuhasivat ahkerasti lajin parissa. Perustettiin lajiliitto, saatiin urheiluliiton jäsenyys ja ryhdyttiin pelaamaan mestaruussarjaa. Vaihto-oppilaiden kielitaito auttoi luomaan kontaktit Yhdysvaltojen Helsingin suurlähetystöön josta saimme loistavia kontakteja, henkistä tukea ja Embassy-klubin tilat lainaksi juhlia varten. Suurlähetystöstä löytyi lajin hallitsevia valmentajia ja homma kehittyi. Alkuvuosien pelaaminen ja hauskanpito olivat balanssissa – lajin kehittyessä edelleen monet alkuvuosien pioneereista siirryimme sivummalle vauhdin kiihtyessä ja pelikavereitten kasvaessa. Itselläniikin on Suomenmestaruuskulta vuodelta 1980 – minut tuntevat voivat sitä hämmästellä sillä en ollut silloinkaan kovin raamikas. Tuo kertonee lajin alkuvuosien luonteesta. Tärkeää voittamisen lisäksi oli yhteishenki (ja cheerleaderit). Taitaa olla pojilla edelleen samat prioriteetit mutta homma on jo lähes ammattimaista nykyään.

Kansainvälistymisen tulevaisuus!

Suomen Youth For Understanding ry (YFU) täytti vuonna 2008 50 vuotta. Olen toiminut viime vuodet järjestön Suomen toiminnoissa vapaaehtoisena vastaten sen hallituksessa markkinoinnin, varainhankinnan sekä osin strategian osa-alueista, operatiivisen henkilöstön tukena. YFU on kansainvälisyyskasvatusjärjestö jonka toiminta perustuu vapaaehtoisuuteen. YFU:n perusti yhdysvaltalainen Rachel Anderssen heti toisen maailmansodan jälkeen rakentaakseen uuden henkisen sillan sodan repimän Euroopan ja Yhdysvaltojen välille. Järjestö toimii tällä hetkellä maailmanlaajuisesti. YFU:n ensiaskleet Suomessa löytyvät Munkasta. MYK:n entinen rehtori Jussi Saukkonen oli Suomen YFU:n pitkäaikainen puheenjohtaja. Siinä siis yksi selitys MYK:n vaihtariaktiivisuudelle.

Suomesta on pelkästään YFU:n kautta lähtenyt viimeisen 52 vuoden aikana reilut 13.000 nuorta kansainvälistymään. Samana aikana muutama tuhat nuorta eri puolilta maailmaa on ollut vaihto-oppilaana Suomessa. Nämä yksilöt ovat levittäneet Suomi-tietoutta perhe- ja ystäväpiirissään ja YFU:ssa lasketaankin että järjestö on toiminnallaan Suomessa ja suomalaisten nuorten kanssa antanut kansainvälistymiskokemuksen reilulle 1000:lle ihmiselle vuodessa koko toimintansa ajan. Kansallisarkistossa on parhaillaan menossa tutkimusprojekti YFU:n ensimmäisestä 50-vuotistaipaleesta Suomessa. Tutkimus toteutetaan YFU:ssa aikanaan aktiivisesti vaikuttaneen Aatos ja Jane Erkon säätiön myöntämän apurahan turvin.

Entiset vaihto-oppilaat ovat myöhemmin elämässään sijoittuneet laajasti yhteiskunnan eri aloille ja sitä kautta keskeisesti edistäneet maamme kansainvälistymistä. Tämä onkin teemana YFU:n katsoessa tulevaisuuteen. Varainhankinta stipendejä varten on ammattimaistettu ja sillä pyritään mahdollistamaan vaihto-oppilaaksi lähteminen myös vähempivaraisten perheiden nuorille. Vastikään perustetun Global Players klubin ensimmäiset 8 stipendiaattia ovat lähdössä maailmalle kesällä 2010. Heissä ja muissa vaihto-oppilaissa lepää merkittävä osa maamme kansainvälistä tulevaisuutta niin taloudellisessa kuin kulttuuri mielessä.

YFU:n toiminta on aina perustunut vapaaehtois-toimintaan. Isäntäperheet ottavat nuoren kotiinsa pitkäksikin aikaa, osaksi perhettään. He

eivät saa tästä rahallista korvausta, henkistä sitäkin enemmän. Entiset vaihto-oppilaat aktivoituvat usein palattuaan ja toimivat maan laajuisesti vapaaehtoisten verkostona pitäen kouluesittelyitä vaihto-oppilaaksi lähtemistä harkitseville, järjestävät valmennuksia lähteille ja saapuville oppilaille sekä heidän perheilleen, auttavat oppilaita erilaisissa asioissa jne. Vapaaehtoiset ovat viime vuosina järjestäneet myös enenevässä määrin kulttuuri- ja suvaitsevaisuuskasvatusta maamme kouluissa. Tämän päivän Suomessa tälle tuntuu olevan kasvavaa tarvetta. Tämä joukko ihmisiä mahdollistaa kansainvälisyys kasvatuksen ja ilman heitä vaihto-oppilastoiminta nykyisellä mallillaan ei olisi mahdollista.

Kansainvälistyminen on tämän päivän nuorille aivan erilaista kuin esimerkiksi itselleni. Televisio ja internet ovat pitäneet siitä huolen. Monet nuoret osaavat englantia jo ennen koulun aloittamista sillä heidän arkensa viestimien välityksellä suoltaa englannin kieltä yhä kasvavassa määrin. Kielitaito ei olekaan välttämättä enää se motiivi miksi nuori maailmalle lähtee. Erilaisten kulttuurien kokeminen ja erilaisista maailman osista tulevien kulttuurien ymmärtäminen korostuu. Kun itse lähdin vaihto-oppilaaksi, suuntautuivat lähes kaikki vaihto-oppilas matkat Yhdysvaltoihin. Nykyään n. puolet YFU:n suomalaisista oppilaista lähtee jenkkeihin. Toinen puolisko jakautuu ympäri maailmaa Ruotsista Japaniin. Aasian kiinnostus kasvaa koko ajan.

Toinen ilmiö on lyhyempien vaihto-oppilas matkojen ilmaantuminen noin vuoden kestävän kokemuksen rinnalle. Monet nuoret eivät halua olla erossa ystävistään kokonaista vuotta. Tämäkin kuvastanee ajan kehitystä.

Ja tässä yhteydessäkään ei olisi asiallista jos jättäisi internetin ja sosiaalisten medioiden roolin kommentoimatta. Kun 30 vuotta sitten lähdettiin maailmalle, kommunikaatio kotiin hoidettiin kirjeitse ja muutamana kerran vuoden aikana kotiin soittaen. Nykyään kotiin ja kavereihin ollaan yhteydessä päivittäin Skypen, Facebookin jne. välityksellä. Kansainvälistymiskokemus muuttuu jatkuvasti ajan mukana. Hyvä niin – niin pitääkin. Vaihto-oppilaana olet kotona maailmassa. Suosittelen ehdottomasti kaikille nuorille!!!

Klaus Kuhanen

MYK'n ylioppilas vuodelta 1979 ; vaihto-oppilaana 1976-77

Vaihto-oppilas lukukauteni Australiassa

Lukiossa olin haaveillut jo pitkään vaihto-oppilaaksi menemisestä ja vihdoin haaveeni toteutui lukion viimeisellä vuosiasteella. Valitsin Australian vaihtomaakseni sen kielen, kulttuurin sekä sijainnin takia. Idea lähteä kauas pois Suomesta isolle ja erilaiselle manteelelle, lämpimään ilmastoon sekä hyvin monikulttuuriseen maahan houkutti ajatuksena hyvin paljon. Matkan lähtöä sain lopulta odottaa aika kauan, sillä vaihto-oppilasperheiden vähäisyyden sekä viisumiongelmien takia matka siirtyi melkein kolmella kuukaudella. Tuolloin oloni oli hyvin turhautunut ja pettynyt.

Suomen kesä kului ja viimein syyskuun lopulla pääsin lähtemään yhdessä kuuden muun suomalaisen vaihto-oppilaan kanssa kohti Australiaa. Näin alkoi kauan odotettu puolenvuoden vaihto-oppilas lukukauteni uudessa ja tuntemattomassa maassa. Alussa tunteet olivat hyvin ristiriitaiset; olin todella innoissani uudesta maasta ja ihmisistä, mutta samalla ikävä kavereita ja perhettä kohtaan oli hyvin suuri. Jouduin kerran vaihtamaan isäntäperhettäni ja näin ollen kouluakin, mikä kulutti hirveästi energiaa vieraassa ympäristössä. Jälkeenpäin katsottuna siitä oli myös hyötyä, sillä opin hoitamaan eri ristiriidat sekä ongelmat aivan yksin ja itsenäistyinkin tuolloin hyvin paljon.

Australialaiset ovat luonteeltaan erittäin ystävällisiä ja avoimia ihmisiä. Heihin on hyvin helppo tutustua, sillä niin sanottu ”small talk” kuuluu yleisesti kulttuuriin. Koulussakin tutustuminen uusiin ystäviin ei ollut vaikeata, sillä kaikki olivat kiinnostuneita uudesta ja toisesta maasta tulleesta vaihto-oppilaasta, mutta sekin vaati kuitenkin energiaa. Piti olla hyvin avoin sekä tehdä itsekkin paljon aloitteita löytääkseen ne ”oikeat” ystävät lyhyessä ajassa, sillä ehdin olla koulussa vain viisi viikkoa ennen Australian kesäloman alkua. Sainkin paljon ihania ystäviä, jotka muodostuivat tärkeämmiksi kuin osasin kuvitellakaan ja olen varma, että pysyn heihin yhteydessä tulevaisuudessa.

Vähitellen tottuminen uuteen kulttuuriin ja tapoihin tuli osaksi arkipäivää, esimerkiksi koulupuvun pitäminen ja oman koululounaan tekeminen tuntui jo aivan normaalilta. Suullinen kielitaito kehittyi paljon, sillä enää en pelännyt sitä, että sanoisin jotain väärin vaan uskalsin puhua ihmisten kanssa melkein mistä tahansa, vaikka en kaikki sanoja tiennehkään. Aloin todella nauttia Australian rennosta elämäntavasta sekä halu tutustua kulttuuriin ja uusiin ihmisiin syvemmin sen kuin lisäänty.

Australian kesäloma meni itärannikkoa matkustaessa, uusii ihmisin tutustuessa sekä ihmeellisiä paikkoja ja kaupunkeja kuten Adelaidea, Melbournea ja Sydneya nähdessä. Esimerkiksi joulu tuli vietettyä lumen ja pakkasen sijasta auringossa, 30 asteen helteessä grilliruokia syöden. Loppuaika tuntuikin menevän ohi aivan liian nopeasti ja pian olinkin hyvästelemässä australialaiset ystäväni sekä isäntäperheeni. Paluu Suomeen ja arkeen oli taas puolestaan eräänlainen kulttuurishokki ja vaikka kaipuu Australiaan olikin hyvin suuri niin kavereiden ja perheen näkeminen puolen vuoden jälkeen oli todella ihanaa.

Vaihto-oppilaaksi lähteminen oli ehdottomasti paras päätös, jonka olen ikinä tehnyt. Kokemus avarsi paljon ymmärrystäni eri kulttuureja ja tapoja kohtaan. Olikin todella rikasta saada oppia eri maista tulevilta ihmisiltä heidän tapojaan ja näkemyksiään maailmasta ja niin sanotut stereotypiat hävisivät kokonaan. Vuorovaikutustaitojen kehittyminen, uusista tilanteista selviäminen itsenäisesti sekä hetkestä nauttiminen muovasivat myös omaa käsitystäni itsestäni ja yllätyinkin kuinka paineen alla voi löytää niin paljon rohkeutta uusien sekä pelottavaviltakin tuntuvien asioiden kohtaamiseen. Vaihtolukukauteni jälkeen voin nyt sanoa minulla olevan kaksi hyvin erilaista mutta rakasta kotia sydämessäni.

Hanna Kuusanmäki
lukiolainen, MYK 2009-2010

Munkka täyttää 75 vuotta vuonna 2013. **Lauantaina 9.11.2013** järjestetään suuret juhlat Kalastajatorpalla. Lisätietoja tästä juhlasta saadaan seuraavissa Senioriviesteissä.

Maksa jäsenmaksu 10€, täten varmistamme, että Senioriviesti ilmestyy jatkossakin.

Eräpäivä on 30.6.2010. Tilinnumero on 102150-171530.

JA SEURAAVASSA NUMEROSSA Jyri Paulaharjun mietteitä...

Senioriviestin postitus yhdistyksen hallituksen voimin 15.7.2009. Vas. Jouko Keskimäki, Päivi Wickström, Tom Hynninen ja Miika Heikinheimo.

seuraa www.munkka.net -sivustoa